

En FRUITÓS FRANCH i VALLS

L'Esmolet

Afegint una malla més a la cadena de personatges que passen un any darrera l'altre, per les pàgines de l'ANUARI, s'ha pensat en aquest home, artesà nat, de tracte senzill i afable, vell en edat i jove en esperit, bon conseller i amic. Quantes coses hem sentit de ia seva boca que assenyalen, clarament, l'experiència que porta dintre seu! Ell sap d'hores difícils i amargues, però també recorda moments feliços i alegres.

La meva tasca ha estat fàcil, doncs la seva memòria és molt aguda, i només he apuntat la pregunta ja ha tingut la resposta a punt, sense divagacions, segur del que deia.

Contemplem-lo en aquesta fotografia, la mirada ferma i el cap dret, símbol del seu treball i honradesa de's 80 anys de la seva existència. Escoltem-lo:

—Primer de tot, on vàreu néixer? I quan?

—A Granollers, el dia 5 d'abril de l'any 1887.

—Així teniu 79 anys, no fa?

—Ni un més ni un menys.

No us molesta que us diguin l'Esmolet?

—Quan vaig venir a Santa Eulàlia començaren a anomenar-me així, nom que encara conservo, sobretot per les persones grans. Quan sento que hem diuen «Esmolet» sempre em sembla que em diuen «amic».

—La vostra infantesa, com va transcórrer?

—Mirant i observant el treball del meu pare, que era un gran artesà, feia ganivets.

—D'aquesta observança del treball del vostre pare, quin profit en vàreu treure?

—Profit, tot. Encara tinc a la memòria les seves ensenyances i consells, i als deu anys ja feia ganivets dels que se'n deien de «birolla», i als 12 en feia de mitja molla.